

на Истрия. Тъй някога Василий Българоубиец преселваше българите от Беломорието край Истрия. Сто и петдесет години не бяха достатъчни, за да се промени напълно вярата и рода на едно племе, но един миг бе достатъчен, за да разруши коварното им дело.

В същото време той унищожаваше и онези чужденци-натрапници, които бяха дошли от далечни земи да пречат на великото дело, за което Калоян бе предопределен - да се съберат в една държава родните славянски племена, които говорят езика на Кирил и Методи, да се възстанови мощната империя, която през дните на Симеон бе господар почти на целия полуостров.

Докато Калоян унищожаваше ромеите, летените бяха успели да се попокопят и с отчаяни усилия бяха подновили борбата с българския цар. От една страна, новият император Анри, братът на Бодуен, от друга маркиз ди Монферато, който бе Солунски крал, се мъчеха да спасят остатъците от латинската империя. За това им бе дал ^апопътник и вестта за смъртта на Бодуен, която те научиха от Рение дьо Три. Дори общата борба на двамата владетели против Калояна бе скрепена с брака между Агнес, дъщерята на Монферато и младия император Анри, извършена тържествено на 4 февруари 1207 година в Константинопол ^{пол.}град.

Новите усилия на рицарите не уплашиха Калояна. Макар, че през пролетта куманите го напуснаха при обсадата на Адрианов-град и през юни Ласкарис се отказа от съюза си с него, ^{както} и се по-добри с латините, той ^ебуше уверен, че с ловка игра ще успее да бие ^{своята}двамата си врага по отделно. И наистина той успя да отблъсне ^енападението на Анри при кулата Авла.

Но в това време срещу него се надигаше друг враг, неизвестен и потаен, хиляди пъти по-опасен и коварен. Защото той дебнеше в мрака и чакаше да нанесе удара си от засада.

Това бе измяната и предателството от ^{тр}вън.

В Търново тъмни души крояха нов заговор.